

inquietud

PUBLICACIÓ QUINZENAL D'ESQUERRA

Redacció: Plaça Bestiar, 15

Sortirà els dissabtes

Administració: J. Montaña, 70

Preu de subscripció: 2'50 pessetes semestre

Preu del número solt: 20 cèntims

El ressorgiment de la Confederació Nacional del Treball

Durant el temps que durà la dictadura, els *regeneradors* de la pàtria no es cansaren de propagar als quatre vents que el sindicalisme era mort; que ells, homes providencials, havien acabat amb l'organisme que, com terrible flagell, atemoritzava tota la burgesia.

Per altra part, els oportunistes, afiliats a partits polítics ultra revolucionaris; fins quiscuns sectors que col·laboraven amb la dictadura, com els socialistes a lo Largo Caballero, acusaven els militants de la Confederació d'estar amagats esperant millors temps. Efectivament, en part era certa l'acusació: ells restaven amagats; però els seus amagatalls eren els presiris i les presons.

No obstant, els militants que no foren desats o que no es vegeren obligats a l'exili, continuaren amb braó la lluita com noves vestals avivant el foc sagrat de la Confederació, i és per això que, després d'haver passat l'organisme confederal pels tres anys de represió Anido-Arlegui, represió tirànica i inhumana que immolà els seus militants més actius pels carrers de Barcelona acribillats pels trets de les pistoles mercenàries al servei de la burgesia i dels seus representants; després dels set anys de dictadura Primo-Anido i malgrat la segona dictadura que patim, la Confederació ressorgeix amb més força, amb més vitalitat i amb saba nova; i emparada per la raó, accepta el conflicte que li planteja el Foment d'Obres i Construccions, representació encoberta del capitalisme català i de la maquiavèlica Lliga Regionalista, fent-se reconèixer els seus drets d'associació i de lluita per mitjà de l'acció directa, punts bàsics de la seva vida i actuació.

Es prova també del ressorgiment de la Confederació, la Conferència celebrada a Sevilla, organitzada per la Confederació Regional Andalus, en que 87 delegacions representaven 100,000 treballadors de la regió.

I és que els homes de la Confederació en tot moment han estat en el seu lloc infiltrant en l'ànima del poble productor

L'intervenció obrera

Si de debò volem per al nostre país unes institucions democràtiques que assegurin la permanència efectiva de la sobirania nacional per damunt de tot, caldrà propugnar per l'intervenció de tots els ciutadans en les lluites polítiques, de les quals en mala hora va separar-se'n col·lectivament l'element obrer.

Es difícil de fer entendre aquesta veritat a les organitzacions de treballadors. Ells saben prou bé que, gràcies a aquest apartament, tenen un prestigi i una força imponderables, que d'altra manera s'haurien escolat en les mans de quatre polítics verbalistes d'esquerra.

Però és que ara ja hem sofert una dictadura; millor dit, estem sofrint una dictadura, i aquest règim de força, conservador i irreflexiu, barra el pas a tota idea de renovació i a tota acció progressiva.

Ja no es tracta de la política vella estintolada en el caciquisme històric, però que, si us plau per força, havia de rebre les envestides de les oposicions liberals, genuïnament liberals.

Ara, res no pot aturar les veleïtats de l'absolutisme; res no pot frenar l'ambició dels que en lloc de governar, manen i ordenen. L'Estat ha fet presonera la Nació i l'ha posada al seu servei.

En aquest estat de coses, l'obrer no té res segur: ni llibertat de sindicació, ni llibertat individual, ni drets de cap mena; com no tenen cap dret els ciutadans de qualsevol altre estament.

A l'obrer li resta exclusivament l'acció revolucionària per a fer prevaldre els seus drets a una justícia i a una llibertat que li són negades. Però l'acció revolucionària, quan és ineficaç, serveix sols per a enrobustir el poder de la tirania i corre molt bé el perill d'ésser ineficaç una revolució portada a cap pel proletariat d'una manera exclusiva.

Compremem el fàstic a usar d'una arma que s'ha fet tan repugnant, però la política, bona o dolenta, és indispensable als pobles civilitzats, i el contacte amb l'obrer, amb el productor, pot purificar-la de moltes nafres.

No tingueu pas por que l'hisendat i el rendista i els peixos grossos de tots els pobles i els reaccionaris de tots els districtes deixin de votar i de pidolar el vot a la gent amiga o sotmesa econòmicament a llur albir!...

Es un exemple que haurien de veure ben clar els obrers i s'haurien de decidir a seguir-lo.

La seva intervenció en la política, encara que no fós per a presentar candidats procedents de les seves organitzacions, seria decisiva per a abatere el caciquisme i ajudaria l'implantació d'un règim de vertadera democràcia dintre del qual li fóra més possible de lluitar per a l'assoliment de noves conquestes socials.

E. SARROCA

que totes les organitzacions, per ultra-revolucionàries que se'ls presentin, sols tenen la preocupació d'ocupar llocs en els escons dels municipis, de les diputacions i dels altres organismes de l'Estat, organismes tots ells creats pel sosteniment del règim capitalista, opressor de la classe proletària.

El senyor Serra i Moret preguntava, en la seva conferència donada en nostra associació, on eren els obrers en temps de la dictadura. Ingenuïtat filla de la seva

bonhomia!... Els obrers ocupaven son lloc i la seva representació genuïna feia via, com la fa actualment, amb tota serenitat, emprant l'acció directa, ja que entén que en la lluita entaulada entre el proletariat i la burgesia no deu estar la solució en mans d'uns quants buròcrates i molt menys ens mans de qui, per no haver treballat mai, està incapacitat per a entendre les lluites i problemes de la classe treballadora.

AMIC